

Proloog

‘Verena! Ren zo ver mogelijk! Dag en nacht! De Duistere Broeders mogen je niet te pakken krijgen! Kostte wat kost!’ riep Morris, Verena’s oudere broer naar haar.

Hij was tegen de muur gedwongen en stond daar, omringd door mannen met donkere bivakmutsen, zwarte kleren en glanzend scherpe messen in hun handen. Het waren de Duistere Broeders. Zijn lijkleke gezicht veraadde zijn angst voor de in het zwart gehulde mannen.

‘MORRIS!’ Een kreet van afschuw klonk uit de mond van het meisje toen ze haar broer op de grond zag vallen met een mes in zijn buik. Hij betekende alles voor haar. Hun ouders waren al veel te vroeg overleden, vermoord.

Ze herinnerde één van de laatste woorden van Morris: ‘Ren zo ver mogelijk!’

Met tranen in haar ogen rende ze naar haar fiets, sprong erop en racete weg van haar huis, waar ze al haar hele leven woonde. De moed zonk haar in de schoenen toen ze niemand anders dan de Duistere Broeders zag, die de weg blokkeerden die ze nodig had om het dorpje te bereiken dat vlak bij haar boerderij lag. Met een snelle draai van het stuur, fietste ze het bos in.

‘Ze mag niet weggkomen! Grijp haar!’ riep de leider van de Broeders.

Ze hoorde een laatste kreet van haar broer die levend verbrand werd. Met een blik van afschuw en verdriet keek ze achterom en zag meerdere zaklampen aangaan. De zaklampen zochten vergeefs naar haar, maar vonden haar niet.

De lucht van het verbrande lijk bereikte haar neus, kokhalzend reed ze verder. Het vuur kwam dichterbij en de Broeders ook. Bomen stonden in brand, struiken werden gehuld in rook en de dorre bladeren op de grond werden bedekt met as. De stemmen achter haar werden steeds woester, schreeuwend van boosheid, gillend door het vuur en luide kreten wanneer het vuur ze te pakken kreeg.

‘WE KRIJGEN HAAR EEN ANDERE KEER! TERUG-TREKKEN!’ De overgebleven Broeders renden naar hun auto’s, busjes en brommers en gingen ervandoor.

Al wist ze dat ze weg waren, ze fietste door, opgejaagd door het moordende vuur dat zich in een rap tempo verspreidde door het bos. Overal waar het vuur was geweest was er niets meer over dan een paar hopen as.

Na een paar minuten vluchtten realiseerde ze zich dat ze alleen was. Ze wilde niet meer, haar ouders dood, haar broer vermoord, als ze verder leefde dan zou ze altijd op de vlucht blijven voor de Duistere Broeders.

Ze remde, stapte af en gooide haar fiets aan de kant en ging zitten.

Voor ze kon opstaan om in het vuur te springen werd ze gegrepen door twee sterke handen. Ze keek recht in de kastanjebruine ogen van een klasgenoot, Azrael.

‘Ben je nu helemaal gek geworden?!’ Hij trok haar mee en pakte haar fiets op. ‘Nu meekomen, ik laat je geen zelfmoord plegen!’ Met trillende handen nam ze de fiets

van hem aan. Hij greep zijn eigen fiets en wees richting het dorp. 'Snel! Naar mijn huis.' En toen verdwenen ze in het holst van de nacht.

Verena wist dat ze nog steeds op haar uit waren en dat ze niet zouden opgeven.

De Duistere Broeders zaten nog altijd achter haar aan.